

Sygn. akt I C 561/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Mirosława Dykier – Ginter

Protokolant sekretarz sądowy Agata Piaścik

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. (...) Spółki z (...)

przeciwko M. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 561/15 upr.

UZASADNIENIE

Powód G. (...) spółka z (...) wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko M. J. o zapłatę kwoty 1.053,30 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 800,00 zł od dnia 28 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 135,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Na dochodzoną kwotę składała się kwota pożyczki – 800zł, wyliczone odsetki do dnia 27 sierpnia 2015 roku – 118,30zł oraz koszty windykacyjne – 135zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła w formie elektronicznej umowę pożyczki z V. (...). Pomimo wezwań do zapłaty należności wynikających z zawartej umowy pożyczki, pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania. Powód podkreślił, iż w dniu 30 czerwca 2015 roku pożyczkodawca V. (...) – jako wspólnik powodowej spółki jawnej – na podstawie zmienionej uchwałą Wspólników umowy spółki z dnia 10 lutego 2015 roku, wniósł wkład w postaci pakietu wierzytelności przysługujących pożyczkodawcy z tytułu zawartych umów pożyczek, w tym m.in. z tytułu umowy zawartej z pozwaną.

W piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2015 roku powód dookreślił, że roszczenie dotyczy umowy numer (...), na podstawie której pożyczkodawca udzielił pozwanej łączną kwotę pożyczki 800zł.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 17 listopada 2015 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 2100697/15 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana M. J. nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 31 marca 2016 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

W dniu 31 marca 2016 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. J. w dniu 18 marca 2014 roku zarejestrowała się na portalu w (...) oraz wyraziła zgodę na zawarcie umowy pożyczki nr (...) dokonując przelewu kwoty 0,01 zł na rachunek bankowy pożyczkodawcy.

dowód: wyciąg z rachunku bankowego z dnia 18/03/2014r. k. 10

Pozwana M. J. otrzymała od V. (...) tytułem umowy pożyczki nr (...) najpierw w dniu 18 marca 2014 roku kwotę 600,00 zł, a następnie w dniu 21 marca 2014 roku kwotę 200,00 zł.

dowód: wyciąg z rachunku bankowego V. (...). k. 18, 19

W dniu 10 lutego 2015 roku spółki: V. (...), Z. (...) oraz G. (...) spółka z (...) zawarły dla wspólnego prowadzenia działalności gospodarczej umowę o zawiązaniu spółki jawnej pod firmą „G. (...) spółka z (...)”. Na podstawie tej umowy V. (...) zobowiązał się do wniesienia wkładu niepieniężnego w postaci pakietu wierzytelności powstałych z tytułu zawartych umów pożyczek, w terminie do dnia 16 marca 2015 roku.

dowód: umowa spółki jawnej z dnia 10/02/2015r. k. 20-25

Powód G. (...) spółka z (...) sporządziła w dniu 2 stycznia 2015 roku powiadomienie dłużników, iż z dniem 30 czerwca 2015 roku wierzytelności wynikające z tytułu umowy pożyczki zawartej z V. (...) stały się wierzytelnościami przysługującymi G. (...) sp. z (...). Jednocześnie powód wezwał do spłaty należności wynikających z zawartych umów pożyczek.

dowód: powiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności i wezwaniu do zapłaty z dnia 02/07/2015r. k. 32

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwana M. J. nie stawiała się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, zaistniały więc przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku

podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych sprawy i zaofiarowany przez powoda materiał dowodowy – w świetle powyższych wywodów - w niniejszej sprawie budzi w ocenie sądu wątpliwości.

Podstawą dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia miała być wierzytelność nabyta przez powoda, przysługująca pierwotnemu wierzycielowi V. (...) z tytułu zawartej umowy pożyczki. Zgodnie z twierdzeniami powoda, pierwotny wierzyciel V. (...) – na podstawie umowy spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 roku zawartej z Z. (...) oraz z G. (...) Sp. z (...) zmienionej uchwałą wspólników – w dniu 30 czerwca 2015 roku wniósł do powodowej spółki wkład w postaci pakietu wierzytelności przysługujących pożyczkodawcy z tytułu zawartych umów pożyczek, w tym wierzytelność jaką pożyczkodawca posiadał w stosunku do pozwanej M. J..

W treści pozwu powód wskazał, że umowa pożyczki zawarta została w formie elektronicznej, a pozwana wyraziła swoją wolę zawarcia umowy pożyczki min. w ten sposób, że przesłała na rachunek bankowy pożyczkodawcy kwotę 0,01zł z tytułem przelewu „potwierdzam rejestrację zgadzam się na umowę pożyczki V. (...)”. Tymczasem ze złożonego do akt sprawy wyciągu z rachunku bankowego dotyczącego wpłaty 0,01 zł wynika, iż oświadczenie w związku z przelewem z dnia 18 marca 2014 roku o wyrażeniu zgody na zawarcie umowy pożyczki dotyczy pożyczki o numerze (...), a więc innej umowy niż objętej pozwem w niniejszej sprawie. Pozostałe zaofiarowane w sprawie dowody dotyczące zawierania umowy pożyczki to wyłącznie wydruki z systemu (a więc nie zawierające podpisów stron) - k. 11 – 15 wzór formularza pożyczki odnawialnej V. (...) wraz z załącznikami (nie zawierający odniesień do zawarcia umowy o numerze (...) oraz podpisu stron) oraz k. 16. i 17 twoje warunki umowy pożyczki, oba dotyczące pożyczki numer (...) jeden z 18 marca 2014 roku dotyczący kwoty pożyczki 600zł, a drugi z dnia 21 marca 2014 roku dotyczący kwoty pożyczki 800zł.

Nadto powód złożył wyciągi z rachunku bankowego dotyczący dokonania przez pożyczkodawcę na rzecz pozwanej dwóch przelewów – w dniu 18 marca 2014 roku na kwotę 600zł na pożyczkę (...) oraz w dniu 21 marca 2014 roku na kwotę 200zł. również na pożyczkę (...).

Wskazane rozbieżności powodują powstanie wątpliwości co do stanu faktycznego wywodzona w niniejszej sprawie, które uniemożliwiają przyjęcie jako okoliczności stanowiących podstawę rozstrzygnięcia faktów powoływanych w uzasadnieniu pozwu i doręczonych pozwanej pismach procesowych, co rodzi konieczność przeprowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego i ceny wykazania wywodzonych okoliczności faktycznych sprawy.

Wątpliwości sądu budzi zwłaszcza kwestia przeniesienia wierzytelności na rzecz powoda przez pożyczkodawcę. W ocenie sądu powód nie wykazał tej okoliczności wiarygodnymi dowodami. W celu udowodnienia swoich twierdzeń

dotyczących przejęcia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki powód przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego kserokopię umowy spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 roku. Z treści tej umowy wynika, iż pierwotny wierzyciel – pożyczkodawca V. (...) – zawarł w dniu 10 lutego 2015 roku wraz z innymi podmiotami: Z. (...) oraz z G. (...) Sp. z (...) umowę o zawiązaniu spółki jawnej. W przedmiotowej umowie – w § 5 ust. 1 i 4 umowy – pożyczkodawca jedynie zobowiązał się do wniesienia wkładu niepieniężnego w postaci pakietu wierzytelności, przysługujących pożyczkodawcy z tytułu zawartych umów pożyczek, poprzez złożenie oświadczenia o wniesieniu przedmiotowego wkładu do dnia 16 marca 2015 roku (dowód: umowa spółki jawnej z dnia 10/02/2015r. k. 20-25), przy czym zgodnie z treścią tej umowy wierzytelności, które miały stanowić przedmiot wkładu, zostały określone w załączniku nr 4 do umowy spółki. Załącznik ten nie został przez powoda w sprawie złożony. Powód nie przedstawił również jakiegokolwiek dokumentu, który potwierdzałby definitywne - dokonane w oparciu o zobowiązanie wynikające z umowy spółki- przeniesienie przez pożyczkodawcę wierzytelności z tytułu udzielonych pożyczek na rzecz powodowej spółki jawnej.

Powód przedłożył natomiast kserokopię strony zatytułowanej „Załącznika nr 4a do umowy spółki jawnej” zawierającą listę dodatkowych wierzytelności V. (...), które – zgodnie z treścią tego zestawienia - wniesione zostały wkładem niepieniężnym do spółki jawnej w dniu 30 czerwca 2015 roku - k. 26. Nadto przedłożył kopie strony zawierającej kolejne zestawienia, przy czym na stronie tej nie opisano rubryk (nie określono jakie treści zawierają kolejne rubryki tego zestawienie). Nie połączona też w żaden sposób tej strony ze stroną stanowiącą kopie strony opisujące rubryki załącznika nr 4a. – k. 27. Podkreślić należy przede wszystkim, że dołączenie takiego załącznika do umowy spółki jawnej nie wynika z treści umowy z dnia 10 lutego 2015 roku. Jeżeli pierwotny pożyczkodawca po zawarciu umowy o zawiązaniu spółki jawnej złożył oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności z tytułu umowy pożyczki na rzecz spółki jawnej to powód winien tę okoliczność wykazać, a w szczególności wyjaśnić, kiedy i w związku z jakim oświadczeniem został sporządzony załącznik nr 4a.

Przed wszystkimi wskazać jednak należy, że obie strony (k. 26 i 27) zostały złożone jako kserokopie, które nie zostały poświadczona za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego, nie stanowią zatem dokumentu w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Już z tego powodu nie mogą stanowić podstawy do uznania za wykazane okoliczności związanych z wniesieniem jako wkładu wierzytelności wskazanych w tym wykazie oraz stronie wykazu. Odpis pisma (a także i załączników) może być sporządzony dowolną techniką (kopia maszynopisu, egzemplarz wydruku komputerowego, kserokopia itp.). Powinien jednak oddawać pełną ich treść, a składający je musi poświadczyc zgodność odpisu z oryginałem (por. K. Knoppek, Wydruk komputerowy jako dowód w procesie cywilnym, PiP 1993, Nr 2, s. 54 oraz K. Knopek, Dokument w procesie cywilnym, PDW Poznań 1993, s. 122). Pośrednio można tu także – z braku wyraźnego w tej mierze unormowania (takiego jak np. w art. 89 § 1 k.p.c., gdzie mowa zarówno o "wierzytelnym" odpisie, jak i o jego uwierzytelnianiu) – odnieść wskazania zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r. wydanej w sprawie III CZP 37/94 (OSN 1994, Nr 11, poz. 206), że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w Kodeksie postępowania cywilnego pojęciu odpisu (jako odwzorowanie oryginału), jednak dopiero poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Również w wyroku z dnia 6 listopada 2002 r. w sprawie I CKN 1280/00 Sąd Najwyższy odnosząc się do treści art. 128 k.p.c. i art. 129 k.p.c. ponownie uznał, że: "zwykła odbitka ksero (tj. odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała. Ustawodawca posługując się pojęciem dokumentu rozumiał przez to oryginał dokumentu. Tam gdzie oryginał może być zastąpiony przez odpis (np. odbitkę ksero), ustawodawca wyraźnie to zaznaczył". Art. 129 § 2 k.p.c. pozwala na złożenie zamiast oryginału odpisu dokumentu, ale poświadczonego za zgodność z oryginałem przez osoby w nim wskazane.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie sądu złożona przez powoda kserokopia części Załącznika nr 4a i kolejna strona zawierająca zestawienie informacji nie mogą stanowić podstawy do uznania za wykazaną, iż wierzytelność przysługująca pożyczkodawcy V. (...)wobec pozwanej została przeniesiona do majątku powodowej spółki jawnej.

Zauważyć należy, iż w treści uzasadnienia pozwu powód wskazuje, iż przedmiotowa wierzytelność miała zostać wniesiona do majątku powoda dopiero z dniem 30 czerwca 2015 roku na podstawie uchwały wspólników zmieniającej

umowę spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 roku. W tym zakresie powód nie zaferował żadnego materiału dowodowego, w szczególności nie przedłożył uchwały zmieniającej, na którą się powołuje.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że dochodzone roszczenie faktycznie posiada. Wywodzone przez powoda okoliczności, w oparciu o przedłożony materiał dowodowy, nie pozwala zdaniem Sądu na uznanie, iż powód wykazał, iż doszło do przeniesienia na rzecz powoda wierzytelności przysługującej V. (...) przeciwko pozwanej M. J. z umowy pożyczki nr (...). Umowa spółki jawnej, na którą powołuje się powód, ponad wszelką wątpliwość nie stanowi samodzielnej podstawy do przyjęcia, iż wierzytelność objęta powództwem w niniejszej sprawie została na powoda przeniesiona.

Zatem, skoro powód nie przedłożył żadnych dowodów, z których jednoznacznie wynikałby fakt posiadania prawa do dochodzonego roszczenia, zasadnym było oddalenie powództwa.